

Hồi thứ mười lăm

Kỳ Nhân Tuyệt Kỹ

Hoa Sĩ Kiệt đưa mắt nhìn ra khoảng sâu hun hút của lòng hang, lòng bồi hồi muôn ngàn ý niệm, buông tiếng thở dài lẩm bẩm:

- Chẳng phải ta vô tình, nhưng lòng này đã ký thác. . .

Thất Độc Thân Kiếm nhẹ mỉm cười:

- Người đời trong vạn duyên, khó vượt phá nhất là tình duyên, lão phu xem tiểu tử mi, đôi mắt long lanh, đào hoa lắm số, sau này trên đường tình ắt phải lận đận khá nhiều. . .

Hoa Sĩ Kiệt giật mình như từ cơn mê sức tỉnh, mặt thẹn đỏ bừng chẳng dám ngó ngay người đối thoại cùng mình.

Thất Độc Thân Kiếm phá lên:

- Tiểu tử hãy tự tập tinh thần để lão phu còn truyền thụ kiếm pháp “Thất Độc” cho mi!

Hoa Sĩ Kiệt không hiểu liền hỏi:

- Thế nào gọi là “Thất Độc” ?

Thất Độc Thân Kiếm vuốt râu cười dài:

- Thất Độc chính là bảy thức kiếm, mỗi thức còn lợi hại hơn cả độc xà, chiêu thế mỗi khi xuất thủ, nhất định là cường địch phải bại thương! Ranh con đã hiểu chưa?

Hoa Sĩ Kiệt khẽ gật đầu!

Thất Độc Thân Kiếm tay phải hướng về phía bảy đạo hào quang, chớp dứ vào khoảng trống một cái, bảy đạo hào quang xanh biếc liền tắt và trên tay ông đã nắm gọn một thanh kiếm lạ!

Ông lẳng lặng rẩy mạnh thanh kiếm, một tiếng “rẹt” rất khẽ vang lên, thanh kiếm bỗng xòe rộng ra như cánh quạt, biến thành bảy cây, kết liền với nhau, ánh xanh ngập ngời hơi lạnh toát ra hơn năm thước.

Hoa Sĩ Kiệt thờ người ra nhìn, đây là lần đầu tiên chàng nhìn thấy thanh kiếm quý quá nọ.

Thất Độc Thân Kiếm nghiêm trang cất lời:

- Bảy lá kiếm này có thể thi thố ra bảy chiêu khác nhau. Mỗi thế kiếm công ra đã thương được người trong vòng mười thước, người dùng kiếm tùy nghi xếp mở dễ dàng, nên thanh kiếm được mang danh là Thất Độc Thân Kiếm!

Hoa Sĩ Kiệt cười nhẹ:

- Nghe nhiều không bằng được thấy, tiếng tăm Thất Độc Thân Kiếm lừng lẫy khắp giang hồ, hôm nay được bái kiến, quả danh bất hư truyền. . .

Thất Độc Thân Kiếm đắc ý cười to:

- Lão phu nhờ kiếm này mà thành danh, nhưng cũng vì nó mà chôn vùi hạnh phúc một đời, thế sự lắm nghịch cảnh khó thể ước lường. . .

Thốt đến đây, ánh mắt xanh ngời của ông vụt mờ dần và khép kín tựa như đang chìm sâu về một dĩ vãng xa xưa, trên khuôn mặt sần sùi và xấu xí phất lên một sắc thái bi thương.

Nhưng liền đó, ông vụt mở tròn mắt ra quát lớn:

- Chuyện xưa như mây khói, đáng chi để nuối tiếc vắn vơ! Bé con hãy nhìn kỹ bảy chiêu ta biểu diễn đây!

Dứt lời thanh kiếm trên tay huy động không ngừng, trong điện bỗng chốc lại hiện lên bảy đạo hào quang xanh biếc, lồng lộn lúc trên lúc dưới, khi to khi bé trông tựa như bảy thốt giao long đang vờn nhau trong bóng tối.

Hoa Sĩ Kiệt mở bết mắt cố hết sức chăm chú ghi nhớ chiêu thức cùng tư thế của tay ông, lăm lăm hơi kiếm bay sát qua mặt, tạo thành một cảm giác tăng tăng, chàng cũng vẫn tro tro tựa như chẳng biết.

Ánh kiếm tỏa phủ khắp gian điện một màu sáng xanh biêng biếc, và thân hình Hoa Sĩ Kiệt cơ hồ ngập mất trong làn sáng xanh ấy!

Thất Độc Thân Kiếm vụt quát lên một tiếng, ánh hào quang cũng đồng thời tắt lịm, trong điện trở lại lạng trang như cũ.

Thâu nhanh xong thế kiếm cuối cùng, Thất Độc Thân Kiếm buông tiếng cười lồng lộng:

- Bé con hãy nhìn vào bốn bên mặt vách, xem thấy có màu gì lạ không?

Hoa Sĩ Kiệt y theo lời, nhìn vào bốn phía vách đá, đều có sắc nám đen, hiển nhiên là bị độc khí quét qua.

Chàng cau mày lộ vẻ thắc mắc:

- Phải chăng chất cực độc trên người tiền bối rót qua mũi kiếm và rải lên vách đá bốn bên?

Thất Độc Thân Kiếm ha hả cười to:

- Bé con thông minh thật, bảy chiêu kiếm đã thuộc chưa?

Hoa Sĩ Kiệt vừa định mở miệng trả lời, chợt một âm thanh xè xè kỳ lạ vọng vào tai, chàng giật mình vội quay đầu nhìn lại, bỗng thấy nơi ngoài cửa điện chỗ vách đá nứt khi nãy xông lên một búng khói trắng khét nghẹt, chàng hốt hoảng la lên:

- Lão tiền bối chạy mau, thạch điện sắp bị nổ đấy.

Miệng thốt ra, người chàng đã vọt nhanh ra phía sau điện. Vừa vọt khi đó, một tiếng nổ “âm! “ lở đất long trời, gian đại điện dường như sụp hẳn xuống, bụi khói nhất thời mịt mù tỏa kín khắp nơi.

Hoa Sĩ Kiệt đưa tay áo quạt mờ mờ trán than thầm:

- May thật!

Chàng quay đầu nhìn lại, chẳng thấy Thất Độc Thân Kiếm không khỏi sửng sốt, vội vọt người trở lại đại điện.

Ánh mắt chàng bắt gặp ngay Song Dao Thánh Thủ Lý Túy Bạch, tay cao thủ của Quỷ Bảo, song dao trên tay lăm le định chém xuống đầu Thất Độc Thân Kiếm đang bị đè cứng giữa đồng cây gạch ngổn ngang.

Hoa Sĩ Kiệt tức tối thét vang:

- Ác đồ dừng tay!

Tay phải đồng thời quạt nhanh ra một chưởng đột kích.

Song Dao Thánh Thủ giạt bản mình vội thu chiêu quay phắt người lại, đôi đao trên tay cấp tốc loang vòng trước mặt đỡ lấy thế chưởng của Hoa Sĩ Kiệt vừa thốc tới.

U. . . u!

Chưởng phong chạm vào ánh đao phát ra âm thanh như tiếng sáo reo ngân, Song Dao Thánh Thủ bị đẩy bật lùi ra sau ba bước, sừng sốt kêu lên:

- Ủa! Tiểu tử vẫn còn sống à?

Hoa Sĩ Kiệt nhìn thấy Thất Độc Thân Kiếm nằm lịm giữa đồng gạch đá, thương tích nhầy nhụa khắp người, hơi thở thoi thóp sắp tàn, chàng không dần được giận dữ thét vang:

- Quân súc sanh, ta cùng ngươi chưa hề quen biết cũng không oán thù, ngươi vâng mệnh ai mà mãi theo ta hạ độc thủ cho kỳ được như thế?

Song Dao Thánh Thủ cười âm trầm:

- Vâng mệnh của Bình Thiên Giáo, ranh con nghe xong e đã chết khiếp đi mất, không vong cúi đầu chịu trời, bằng nghịch mạng dù trốn nơi nào cũng khó thoát khỏi độc hình của Bình Thiên Giáo chúng ta!

Hoa Sĩ Kiệt gầm lên như cọp đói:

- Lũ chó săn chim mồi, mượn oai người hống hách hung hăng. Thiếu gia bầm nát mí ra làm trăm mảnh để trả thù cho lão tiên bối Thất Độc Thân Kiếm. . .

Lồng trong tiếng quát, song chưởng nhất tề dựng lên, tay trái một ngọn “Băng Hồn Chưởng“, chưởng phải một tuyệt chiêu “Đông Hải Đồ Kinh“ cùng lượt tung ra như sét chớp!

Song Dao Thánh Thủ lúc đầu tiên chẳng xem Hoa Sĩ Kiệt vào đâu, định nhắc song đao lên ngăn đỡ, chợt khi nhìn thấy khắp điện như chập chờn trong thế chưởng lạ lùng, gã sợ đến tái xanh mày mặt, vội thu đao quay mình thoát chạy.

Hoa Sĩ Kiệt dễ đâu chịu bỏ, gầm lên như sấm:

- Ác đồ định chạy đi đâu? Hãy ném một chỉ của ta!

Tay phải chàng cấp tốc xòe ra, ngón tay giữa lách lay điểm vào huyệt lưng của đối thủ.

Song Dao Thánh Thủ rú lên một tiếng thảm thiết, thân hình bỗng co nhũn lại và ngã nhào xuống đất, hết thở.

Tên đồng bọn Thiết Diện Quỷ Lưu Tiểu Phục là một tay lão luyện kiến thức, từ nãy giờ đứng núp bên ngoài, thấy thế không dần được sợ hãi buột miệng thét lên:

- Thiên Cơ chỉ!

Đoạn quay nhanh người, co giò chạy thực mạng. Hoa Sĩ Kiệt cất tiếng cười ghê rợn, định phóng mình đuổi theo, chợt nghe Thất Độc Thân Kiếm rên rỉ vài tiếng và thều thào gọi lên:

- Đừng đuổi nữa. . . quay lại đây, ta. . . ta. . . có lời. . .

Hoa Sĩ Kiệt bất đắc dĩ dừng bước, hậm hực quát với theo:

- Ác đồ hai lần hạ thủ định hại thiếu gia, món nợ máu này tạm thời treo lên cổ mi, thế nào ta cũng thanh toán lại!

Dứt lời chàng quay bước trở lại bên cạnh Thất Độc Thân Kiếm, cẩn thận lôi ông ra khỏi đồng gạch ngói, thấy khắp người đều mang thương tích, ngực và bụng bị miếng gạch phang trúng mấy vết thủng khá sâu, máu tươi không ngớt trào ra ngoài.

Lúc ấy chàng mới kịp nhìn thấy Thất Độc Thân Kiếm đã cụt mất hai chân, thảo nào ông chẳng nhảy tránh được khi tạc được phát nổ, đồng thời chàng cũng hiểu rõ vì sao mà Thất Độc Thân Kiếm ở lì mãi dưới thạch động âm u suốt bảy mươi năm trời mà không chịu dời đi!

Hoa Sĩ Kiệt vội xé lấy vạt áo rịt các vết thương cho ông, Thất Độc Thân Kiếm khẽ nhướng mắt ra, cố gượng sức thều thào:

- Phù sanh bị hư danh mà lụy mình. . . lão phu cũng vì. . . bị danh Thất Độc Thân Kiếm mà. . . hại mình. . . Mối hận lòng này. . . biết. . . thuở nào trả. . . trả cho được đây?

Hơi thở của ông càng lúc càng yếu dần, môi mấp máy mãi nhưng không sao thành tiếng.

Hoa Sĩ Kiệt biết Thất Độc Thân Kiếm đã mòn hơi sắp chết, vội kê tai sát miệng ông, hỏi tiếp:

- Lão tiên bối còn điều chi chưa mãn ý, xin nói rõ, văn bối sẽ vì tiên bối hoàn thành!

Thất Độc Thân Kiếm lại cố nhướng mắt lên, buông ra một tiếng thở dài, lấp bắp từng tiếng một:

- Thân. . . kiếm. . . tặng người. . .

Ông ngưng lại giây lâu để lấy hơi, đoạn thều thào tiếp:

- Thanh Hải. . . hai cốc. . . Tây Tạng. . . ba bảo. . . đều là. . . kẻ. . . thù. . . của lão. . . phu.

..

Gắng sức thốt đến đây, Thất Độc Thân Kiếm khẽ đuổi người mấy cái và xuôi tay lia đời.

Hoa Sĩ Kiệt lăm bắm một mình:

- Thanh Hải hai cốc, Tây Tạng ba bảo đều là nhân vật tối lợi hại trên giới hắc đạo, nghe đồn 70 năm về trước bọn họ có kéo đến Trung Nguyên, không lẽ chúng đến để vây công hạ thủ Thất Độc Thân Kiếm?

Chàng nhặt thanh kiếm quý vào tay, nghiêng răng khấn nguyện:

- Văn bối xin tiếp nhận thanh Thất Độc Thân Kiếm của lão tiên bối tặng, quyết sẽ tìm đến hai cốc và ba bảo mà báo thù cho tiên bối!

Chàng giắt thanh kiếm vào người, đoạn đem thi hài của Thất Độc Thân Kiếm mai táng đằng hoàng, mới thẳng bước ra sau điện để tìm đường lên mặt đất.

Mò ra đến cửa hầm, trời đã bắt đầu hửng sáng, chàng vừa định giở thuật khinh công để băng nhanh về phía trước, chợt thấy phía trước có bóng người thấp thoáng và đang phóng ngược về phía chàng.

Hoa Sĩ Kiệt vội vọt mình ra cửa động, chen lấy lối tiến của bóng lạ nọ, té ra là Tọa Diệu Kim Cang Vũ Minh!

Nhìn thấy Hoa Sĩ Kiệt đột ngột xuất hiện trước mặt mình liền mừng rỡ kêu lên:

- Ô, Hoa thiếu hiệp! Đêm qua tại hạ trở lại thạch thất, không thấy thiếu hiệp đâu cả, tại hạ tìm thiếu hiệp suốt đêm, nhờ đấy phát giác được vô số cao thủ hắc đạo đang ẩn phục quanh bốn phía Tung Sơn, e hôm nay tất phải xảy ra một trường huyết chiến kinh hồn.

Hoa Sĩ Kiệt ngẫm nghĩ giây lâu mới cất lời:

- Ngày này đúng là ngày mồng bảy tháng bảy, việc Xà Hà Tiên Tử phân phái cao thủ định san bằng Thiếu Lâm tôi đã thông tri cho Thiếu Lâm hay rồi, có lẽ họ đã chuẩn bị sẵn sàng. Chúng ta chỉ cần thông báo một lần nữa là đủ!

Vũ Minh gật gù tán đồng:

- Theo sự quan sát của tại hạ đêm qua, những cao thủ mai phục bốn phía Tung Sơn gồm có Hoành Nhạc tứ quái, Hắc Hải ngũ cuồng, Quỷ Bảo nhị sát, đều là những nhân vật sắc nhọn nhất trong giới Hắc đạo. Với thiển kiến của tại hạ thì chúng ta nên ẩn mình trên ngọn cổ thụ nơi mé sân rộng trước Thiếu Lâm, chờ xem tình hình phát triển ra sao, đoạn xuất kỳ bất ý, dùng lối tấn công chớp nhoáng xông ra chế địch.

Hoa Sĩ Kiệt cười tán đồng:

- Huynh đài kinh nghiệm giang hồ dồi dào, tiểu đệ xin răm rắp hành động theo kế hoạch.

Dứt lời, hai người lén lút tiến đến cạnh bên sân rộng trước chùa, ẩn mình kín đáo trên một cội cây to. Hoa Sĩ Kiệt đưa mắt nhìn quanh, thấy trên những yếu đạo bên ngoài viên tự đều có rải rác từng nhóm tăng nhân sãi nhỏ, không ngớt qua lại tuần hành, trên sắc mặt người nào cũng lộ vẻ lo âu trầm trọng!

Bỗng nhiên!

Từ dưới chân núi xa xa vọng lại một tiếng hú to, thanh âm rền vang lạnh lót, tựa như tiếng sấm nổ bùng tai, xé rách bầu khí quyển buổi sáng im lìm của sơn cảnh Tung Sơn, náo động cả vẻ uy nghiêm của tòa Thiếu Lâm tự.

Chẳng bao lâu sau, một bóng màu đỏ, nhanh như ánh chớp màu hồng phóng vút lên đỉnh và xẹt thẳng về phía Đại Hùng bảo điện.

Tốc độ của bóng đỏ vô cùng thần tốc, cơ hồ nhanh hơn cả tầm mắt người, thân hình bóng đỏ vừa đáp rơi lên nóc Đại Hùng bảo điện, lập tức từ nơi ấy đột ngột nhô ra ba gã hòa thượng vóc dáng vạm vỡ, giăng ngang thành hàng chữ nhất chắn lối đi của gã.

Bóng đỏ vội dừng lại, đôi mắt ngời như ánh sao quét khắp ba gã hòa thượng to béo nọ, nhận thấy người đứng mút ngoài là một vị hòa thượng mày trắng râu dài, khoác chiếc cà sa màu vàng, sắc mặt nghiêm nghị, chấp tay thi lễ:

- Thí chủ chưa hề thông báo việc xông lên núi, chẳng hay có chuyện chi cần?

Bóng đỏ trừng mắt cười khẩy:

- Đến một tòa Thiếu Lâm tự xoàng xĩnh này mà cũng cần thông báo nữa à?

Vị hòa thượng đôi mày trắng nhú hẩn lại, dần giọng:

- Đó là điều quy của bản tự, phàm kẻ nào nhập sơn đều phải tuân!

Bóng đỏ hừ lên một tiếng rõ to:

- Đâu lại có cái quy củ thói ấy, lão phu đến đây để đưa thư, tạm thời chưa muốn giao đầu với lũ mi, hẹn lại sau này!

Vị lão tăng liền cười nhạt:

- Nếu quả đến để đưa thư, xin thí chủ đưa đây, lão tăng sẽ chuyển đến phương trượng lập tức. . .

Bóng đỏ lại hù lên một tiếng cướp lời:

- Được rồi! Đưa cho ai cũng thế, giờ ngo ba khắc hãy nạp thủ cấp lên!

Dứt lời lôi trong người ra một cuộn thư quăng bừa xuống mái ngói và quay phắt người phóng nhanh xuống núi.

Vị lão hòa thượng nọ vội nhặt lấy cuộn thư và thoát mình trở vào Đại Hùng bảo điện dâng lên phương trượng Viên Quang đại sư.

Vừa bóc phong thư ra, Viên Quang đại sư liền kinh hãi kêu lên:

- Kim Hà Phiêu!

Té ra trên tờ thư nọ vẽ một mũi phiêu màu vàng, hình rắn trên giữa mũi phiêu phơi phơi như sống!

Tất cả tăng chúng đang túc trực nơi điện nghe chuông môn nhân kêu lên kinh hãi như thế cũng đều thất sắc dớn dác nhìn nhau.

Viên Quang đại sư vội mở thư ra đọc to:

- Nạp tất cả những chiếc đầu trọc của cao thủ bốn đời Huệ, Viên, Quang, Tịnh, mọi việc sẽ yên lành, bằng trái lại, toàn chùa sẽ không còn ngọn cỏ!

Viên Quang đại sư xem xong thở dài lên một tiếng:

- Không ngờ Kim Hà Phiêu quả nhiên đúng hẹn mồng bảy tháng bảy đến gây sự với chúng ta. Đêm qua Huệ Nguyên sư thúc bị hại, ngờ đâu là hành động tham cuồng của đám Không Trung Thất Diệu, giờ đây đã chứng thật là do mụ yêu phụ Xà Hà đứng sau lưng chủ trì. . .

Nhất thời khắp gian đại điện bỗng như phủ trùm giữa một bầu không khí bi thảm nặng nề, người nào cũng cúi đầu lạng trong ủ rũ.

Viên Quang đại sư sắc mặt vụt rắn lại, đứng phắt lên giọng run run vì xúc động:

- Thiếu Lâm phái chúng ta lãnh đạo võ lâm đã hơn trăm năm lâu, chẳng ngờ từ khi bốn tòa chấp chương chúc chương môn đến giờ vì tài sơ đức kém, khiến đại họa liên tiếp trút tới bản phái, phụ đi kỳ vọng của chư tổ sư. Bốn tòa ý nguyện tự tận trước linh tượng của Đạt Ma tổ sư, hầu chuộc lấy đại tội.

Ngồi ở ghế đầu phía trái là Huệ Tâm thượng nhân, vị lão tăng cao niên nhất của Thiếu Lâm phái vội đứng lên khuyên nhủ:

- Chương môn sư diệt tạm thời không nên khích động. Huệ Nguyên sư huynh bị chúng hại, bản tăng cũng quyết vì người mà báo thù, những lời trên thư chẳng qua chỉ là những lời dọa nạt mà thôi, bản tăng không tin rằng với hàng mấy trăm tăng chúng Thiếu Lâm lại không địch nổi mấy con yêu nữ của Xà Yêu hồ.

Viên Quang đại sư khẽ niệm lên một tràng Phật hiệu, đoạn tiếp lời:

- Theo cao kiến của sư thúc ta phải đối phó thế nào?

Huệ Tâm thượng nhân nhú mày răn rỏi:

- Cho triệu tập tất cả cao thủ bốn đời Huệ, Viên, Quang, Tịnh bày thành La Hán trận, để bọn chúng nếm thử lợi hại của La Hán trận Thiếu Lâm phái chúng ta!

Viên Quang đại sư ngẫm nghĩ giây lâu mới lên tiếng:

- Mông năm tháng năm qua chúng đã làm cỏ Kim Đỉnh Nga Mi, xe trước đã đổ không xa, xe sau cần phải tránh, vạn nhất chẳng may trên mấy trăm sinh linh Thiếu Lâm phái tất khó sống sót, chúng ta cần phải thận trọng hành động cho lắm mới được.

Huệ Tâm thượng nhân ánh mắt hực ngời hào khí, giọng đanh thép hào hùng:

- Thiếu Lâm tự xưa nay danh tiếng rất lẫy lừng trên võ lâm, nếu như hôm nay đành bỏ tay chịu nhục dưới tay người, tránh sao khỏi bia miệng muôn đời đàm tiếu? Chiến cũng chết mà không chiến cũng chết, tại sao lại ngồi yên đợi chết? Sống mà nhục thà chết mà vinh. . .

Huệ Tâm thượng nhân chưa dứt lời, chợt một giọng cười thật âm trầm từ ngoài điện vọng vào:

- Sống mà nhục thà chết mà vinh, giỏi cho lão trọc già ngông cuồng, hãy ra đây mà chịu chết. . .

Huệ Tâm đại sư biến sắc vội tung người vọt ra khỏi cửa, đôi tay áo rộng đồng thời phất khẽ, hai mặt tiền đồng lập tức từ bên trong bay vù ra trước. . .

Phát ra tiếng cười kia là một người mặc áo xanh, khế thoát người mất đi như biến, hai mặt tiền đồng nọ liền “sực sực” luôn hai tiếng, cắm sâu vào một gốc cổ thụ mọc bên sân rộng, lút tuốt vào trong có hơn ba tấc.

Huệ Tâm thượng nhân đáp nhẹ xuống sân rộng, thấy đối phương đã mất dạng, giạt mình khen thầm:

- Thân pháp tên này nhanh thật!

Cùng lúc ấy bốn phía Tung Sơn đồng thời vang lên vô số tiếng hú to, vang động khắp rừng núi Tung Sơn.

Vũ Minh trên ngọn cây khê giọng cùng Hoa Sĩ Kiệt:

- Bọn chúng đến rồi đấy!

Hoa Sĩ Kiệt lặng lẽ gật đầu hội ý!

Tiếng đại hồng chung từ chót vót trên đỉnh lầu chuông gióng lên từng hồi một gấp rút, thanh âm vọng dài ra tận bốn, năm dặm xa.

Toàn thể đệ tử của Thiếu Lâm tự từ Huệ, Viên, Quang, Tịnh bốn đời vai vế, đều ùn ùn kéo đến tụ tập tại sân rộng trước Đại Hùng bảo điện, người nào cũng nghiêm trang chấp tay cúi đầu đợi lệnh. . .

Viên Quang đại sư nghiêm trang đứng giữa quần tăng lãnh đạo mọi người đồng thanh tụng lên một biến kinh bằng Phạn âm.

Tiếng kinh trầm bổng buồn buồn vang lên giữa cảnh bình minh thanh tịnh khiến người nghe không khỏi lâng lâng kính ngưỡng, bao nhiêu ý niệm tranh danh đoạt lợi đều vút sang một phía. . .

Hoa Sĩ Kiệt nhẹ nhõm thở dài quay sang Vũ Minh khê giọng:

- Tại hạ nghe đến thanh âm tụng niệm ấy, cảm thấy như chán nản cả mọi sự oán thù sắt máu trên cuộc thế. . .

Vũ Minh cũng cảm khái vừa định mở lời, chợt ngay khi ấy từ khoảng không bóng người nhoáng động, nơi sân rộng cùng lúc hiện ra bốn gã đại hán áo xanh vận kinh trang, lưng mỗi người đều giắt một thanh trường kiếm.

Hoa Sĩ Kiệt kê tai Vũ Minh hỏi khẽ:

- Bốn gã ấy là ai thế?

Vũ Minh cũng khẽ giọng đáp lại:

- Bọn chúng là bốn viên đại tướng của Hoành nhạc Tứ quái, từ phải sang trái là “Tổ hồn thủ” Thôi Kỳ Mao, “Truy hồn trảo” Lý Phan, “Tiên vũ thần kiếm” Phan Vân và “Thần câu thần việt” Bang Lâm.

Hoa Sĩ Kiệt nhìn kỹ bốn người, diện mạo đều rất xấu xa nửa ngợm nửa người, bên hông của họ đều buộc một loại khí giới vô cùng quái dị.

Mấy trăm tăng lữ Thiếu Lâm, người nào cũng nhắm mắt lâm râm tụng niệm, chẳng buồn đếm xỉa đến sự xuất hiện của bốn người.

Lại ba bóng người từ trên vút cao nhẹ đáp xuống trường. Vũ Minh buột miệng “ồ” khẽ một tiếng:

- Bốn gã Đường chủ thủ hạ của Hắc Hải ngũ cuồng cũng đã đến đây trợ tay cho bọn ác! Nghe đồn Hắc Hải ngũ cuồng đã cấu kết với Xà Yêu hồ, hôm nay mới tin là đúng!

Hoa Sĩ Kiệt liền hỏi:

- Hắc Hải ngũ cuồng là nhân vật thế nào?

Vũ Minh khẽ phì cười:

- Hoa thiếu hiệp ít xông xáo giang hồ nên chẳng hiểu Hắc Hải ngũ cuồng là những tên ma đầu rất lợi hại, nhất là lão thứ năm trong bọn, háo sắc như điên, lòng lang tay độc, tuổi xấp xỉ cỡ thiếu hiệp, nhưng võ công phi phàm.

Từ dưới sân bỗng vang lên một giọng quát the thé cắt ngang câu chuyện giữa hai người:

- Tụng niệm cái khỉ khô, mau tự động cắt nạp những chiếc đầu trọc của đệ tử bốn đời Huệ, Viên, Quang, Tịnh đây! Bằng không cho đến ngọn cỏ trên Thiếu Lâm cũng chẳng còn!

Vũ Minh và Hoa Sĩ Kiệt vội thò đầu nhìn xuống thấy nơi sân rộng lúc ấy xuất hiện thêm ba quái nhân diện mạo cực kỳ xấu xa đến phát sợ, mỗi người một sắc phục khác nhau, phân thành ba sắc riêng biệt: Lục, trắng và hồng.

Viên Quang đại sư lúc ấy mới từ từ mở mắt ra, hai ánh tinh quang quét nhanh bốn bên trận diện đoạn khẽ nhịp thanh “Phát ngọc trượng” trầm trầm cất tiếng:

- A Di Đà Phật! Chư vị thí chủ không đợi thông báo, đường đột đến tị sơn có chuyện chi chỉ giáo?

Gã Đường chủ thứ nhất của Hắc Hải ngũ cuồng là Thiết Diện Âm Ty Thường Tấn trợn mắt mắng vang:

- Lão trọc thối ngu xuẩn! Chiến thư đã hạ rồi, không lẽ mi đui hay sao mà chẳng thấy?

Viên Quang mặt thoáng biến sắc, chiếu đôi mắt sao nhìn thẳng vào mặt Thiết Diện Âm Ty, dần giọng hỏi:

- Thí chủ có phải là Thường Đàn chủ thủ hạ của Hắc Hải ngũ cường đấy chăng? Xưa nay giữa bản tự và quý phái như sông giếng cách xa, chẳng khi nào động chạm nhau, thế tại sao. . .

Thiết Diện Âm Ty ngắt ngang lời Viên Quang nạt lớn:

- Lão phu phụng mạng chủ quét tan tất cả Trung Nguyên võ lâm, hôm nay chẳng qua dùng Thiếu Lâm tự làm chốn khai đao thôi!

Huệ Tâm thượng nhân tuy tuổi đã cao mà tính nóng vẫn còn, không sao dẫn chế được, quay đầu sang phía Viên Quang đại sư bảo:

- Chưởng môn nhân cần chi phải nhiều lời với hạng mất đi nhân tính ấy, để bản tăng thu phục hắn là xong!

Ông lại thấp giọng niệm lên một tràng Phật hiệu:

- A Di Đà Phật! Ngã Phật từ bi, xin dung cho đệ tử phải buộc lòng đại khai sát giới!

Lời vừa dứt, đôi cánh tay áo rộng liền phất ra hai luồng kinh lực cuộn như thác đổ về phía đối thủ.

Thiết Diện Âm Ty từ lâu đã nghe danh Huệ Tâm thượng nhân dám đầu chậm trễ vội lắc mình tránh xa ba thước.

Gã quái nhân áo lục đứng nơi giữa sân chột thét to:

- Hãy dừng tay lại tất cả! Nghe ta nói đây!

Không đánh trúng được đối thủ, Huệ Tâm thượng nhân không khỏi thâm giật mình, cảm thấy công phu của đối phương chẳng phải hạng xoàng, nên mượn đấy rút lui là hơn!

Viên Quang đại sư liền hỏi:

- Thí chủ có lời chi muốn nói?

Quái nhân áo lục dần giọng thốt:

- Trên thơ ta đã nói rõ, nếu như lập tức hiến dâng thủ cấp tất cả bốn đời đệ tử Huệ, Viên, Quang, Tịnh của Thiếu Lâm, một khi giáo chủ đến đây, toàn chùa các người tất sẽ bị san bằng như bình địa, lão hòa thượng mau quyết định lại kéo hối!

Viên Quang đại sư trầm tư giây lâu, khích động cất lời:

- Bản tăng với thân phận là chưởng môn đời thứ ba mươi của Thiếu Lâm phái, xin thí chủ thể niệm đến lượng từ bi của đức Phật, cho một mạng bản tăng chuộc lấy bao sinh mạng của toàn tự. . .

Quái nhân áo lục cười khẩy bĩu môi:

- Một chiếc đầu trọc của lão thầy chùa mi có thể đổi lấy mấy trăm cái thủ cấp của Thiếu Lâm toàn tự được à? Đừng nằm mơ vô ích!

Viên Quang đại sư thoáng biến sắc, khẽ niệm lên một tràng Phật hiệu và ôn tồn tiếp lời:

- Thí chủ hà tất buộc chúng tôi phải ra tay, tạo thêm một sát kiếp hải hùng cho đôi bên có ích gì?

Quái nhân áo lục lại cười khẩy:

- Sát kiếp hãi hùng cho đôi bên? Hừ! Lão hòa thượng mi chẳng hề nghe câu chuyện máu rửa đỉnh Nga Mi à? Lúc ấy, chúng ta chỉ có năm người, hiện giờ ngươi hãy nhìn thử lại thêm bao nhiêu người?

Viên Quang đại sư khẽ chớp mắt thở dài:

- Ngẫm lại trận đồ sát hôm nay đã khó tránh, có lẽ là ý trời muốn thế?

Quái nhân áo lục vụt cười lên ghê rợn:

- Lão hòa thượng mi đã quyết ý định đem toàn thể sinh linh của Thiếu Lâm tự đổi lấy một thiếu số cao thủ của chúng ta phải không?

Huệ Tâm thượng nhân đã hết phương dần chế, quát to:

- Ác đồ, mi nhắm đã nắm vững phần thắng toàn thể nhân số Thiếu Lâm chúng ta hay chưa?

Quái nhân áo lục vênh mặt ngạo nghễ:

- Người của Xà Yêu hồ từ khi xuất đạo đến giờ, chưa ai là địch thủ cả? Chuyện san bằng võ lâm chỉ là thời gian trước mắt thôi! Lão trọc ngươi thế mà vẫn chưa thức thời vụ, cái chết kề bên cổ vẫn còn ngông nghênh tự đại, thật là đáng thương thay!

Huệ Tâm thượng nhân trước lời khinh miệt của đối phương dễ đâu chịu được, lập tức gầm lên một tiếng cực to, phát mạnh tay áo, hai mặt tiền đồng từ bên trong vù nhanh ra như tên bắn.

Quái nhân áo lục khẽ xoay người về phía hữu, song chưởng đồng thời tổng mạnh trở ra.

Động tác tránh đòn, xoay người và phát chưởng của quái nhân áo lục nhanh đến mức tựa như cùng một thời gian hành động, khiến toàn thể tăng lữ Thiếu Lâm có mặt đều sững sờ lác mắt!

Huệ Tâm nhìn thấy hai đồng tiền phóng ra không hại được đối phương, lòng chưa hết sững sờ, chưởng phong của đối phương đã ồm ồm xô đến. Ông dám đâu chờ vội nhấc cao đôi tay áo che ngang trước ngực, hứng thẳng lấy ngọn chưởng của địch.

Quái nhân áo lục vụt cảm thấy tay mình như đập lên phải một khối mềm nhũn như bông, không khỏi giật mình khiếp thảm:

- Công lực của lão trọc này quả phi phàm, hứng trọn ngọn chưởng của ta mà vẫn không hề hấn chi. . .

Huệ Tâm đôi mắt như hai luồng sao lạnh chiếu bắn vào mặt quái nhân áo xanh, nhếch môi cười lạnh lạt:

- Người của Xà Yêu hồ cũng chẳng có chi là xuất sắc cả, hãy ném lại một đòn của lão tăng.

Tay phải ông từ từ đưa ngay ra, vỗ khẽ vào hư không một chưởng.

Lập tức kinh phong tỏa ra như sóng cuộn với một tốc độ kinh hồn lao thẳng về phía địch thủ.

Quái nhân áo lục thất đảm kêu lên:

- Ô! Ban Nhược chưởng! Giỏi lắm, lão trọc già, hãy ném lại một chỉ của ta!

Thân hình cấp tốc vọt lui, và liền đó phóng nhanh trở lại ngón giữa trên tay phải đồng thời bủa nhanh ra một chỉ.

Huệ Tâm thượng nhân kinh hoàng rú lên:

- Xà Yêu chỉ!

Tay phải Ban Nhược chương cấp tốc vận thêm ba thành, tay áo trái cùng lướt nhấc cao che ngang trước ngực, chiếc áo cà sa trên người cũng đồng thời căng phồng lên no bồm.

Hai luồng kinh lực quyện vào nhau, khiến cát đá bắn tung vào không khí, mặt đất cả chừng rung rinh chấn động.

Hai chân của Huệ Tâm thượng nhân càng lúc càng lún sâu xuống, giây phút sau đã ngập hết nửa khúc người.

Quái nhân áo lục mồ hôi hột vã ra như tắm, hơi thở hồ hào nặng nề.

Đôi bên cầm cự nhau thời gian độ một tuần trà, quái nhân áo lục bỗng hự mạnh một tiếng, thân hình bị bắn ngược ra sau. . .

Quái nhân áo hồng cả kinh vội nhún người lao theo đỡ lấy thân hình của đồng bọn, nhưng vì sức bật lại của nội lực của Huệ Tâm quá mạnh nên vừa ôm được thân hình đồng bọn, gã quái nhân áo hồng không sao gượng vững được bước chân, đành té ngổ trên mặt đất.

Huệ Tâm thượng nhân cũng không kém phân tâm nào mím môi lắc đầu luôn mấy lượt và cuối cùng ngổ phịch tại nơi!

Hiển nhiên là cả song phương đối thủ đều bị nội thương khá nặng.

Quái nhân áo hồng vội thò tay vào túi lôi ra một hoàn thuốc trị thương nhét vào miệng đồng bọn áo lục.

Nhìn thấy y đã tỉnh, quái nhân áo hồng liền kê tai rĩ khẽ:

- Lão trọc già Huệ Tâm đã bị trọng thương, hiện giờ trừ chương môn của chúng ra, kỳ dư bao nhiêu không đủ lo! Chúng ta mau phát động thế công, để giết sạch bọn chúng trước khi sư phụ giá lâm. . .

Quái nhân áo lục gật đầu đồng ý, quái nhân áo hồng lập tức nhích bước xê đến trước mặt Viên Quang đại sư.

Với một sắc thái rất mực bình tĩnh nghiêm trang, Viên Quang đại sư khoan thai cất lời:

- Một kẻ trong bọn các người đã bị trọng thương, võ công của Thiếu Lâm thế nào các người tất đã hiểu, chúng ta người đông, nếu trận đấu cứ giằng co, đừng trách chúng ta cậy đông hiếp lẻ.

Quái nhân áo hồng cười gằn:

- Lão trọc khỏi cần hư trương thế lực, sao chẳng nói thật là: trừ ngươi ra, tất cả chỉ là hạng toi com bị thịt!

Quái nhân áo hồng vừa dứt lời, từ phía sau lưng Viên Quang đại sư bước ra một vị hòa thượng trung niên hăm hừ thét to:

- Con quỷ xấu! Mi dám khinh miệt bản phái Thiếu Lâm như thế, nếu chẳng cho mi một bài học, mi đâu biết Thiếu Lâm ta lợi hại!

Lời vừa thốt xong, ánh đao đã theo cùng thân ảnh xẹt thẳng vào đỉnh đầu quái nhân áo hồng, động tác đã nhanh mà chiêu số cũng vô cùng trầm mãnh, thanh giới đao xé gió rít vù lên một tiếng rợn người, mũi đao đã như một đường sao lạnh từ trên cao bổ chúi xuống...

Quái nhân áo hồng chẳng mảy may nao núng, khẽ xoay người, chờ ánh đao đối phương chém trượt xuống, lập tức vỗ ra một chưởng phản công. . .

Bóng đỏ vừa chớp động, một tiếng rú thảm thiết liên vang lên kèm theo một khối thịt đỏ rũ xuống.

Viên Quang đại sư khẽ nhắm mắt than dài.

Viên Trí đại sư đã bỏ mạng rồi!

Từ trong hàng tăng lữ Thiếu Lâm bỗng lên mấy tiếng thét to, tiếp theo đó một hàng năm người tăng nhân xông ra giữa sân, trên tay mỗi người lăm lăm một thanh phương tiện sản, chính là năm tay cao thủ trong hàng chữ Viên.

Cả năm lăm lì vây chặt lấy quái nhân áo hồng vào giữa sắp sửa xuất thủ vây công, chột từ xa xa theo không gian vọng lại giữa tiếng hét hò sát phạt dữ dần.

Vietkiem.com